

Věc C-226/24 [Barbavi]ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

26. března 2024

Předkládající soud:

Corte d'appello di Firenze (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

8. ledna 2024

Žalobkyně:

A. M.

Žalovaný:

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

CORTE DI APPELLO DI FIRENZE (ODVOLACÍ SOUD VE FLORENCII,
ITÁLIE)

Pracovněprávní senát

[omissis]

Ve věci

A. M. [omissis]

ŽALOBKYNĚ POKRAČUJÍCÍ V ŘÍZENÍ

proti

Istituto nazionale della previdenza sociale – INPS [omissis]

ŽALOVANÝ POKRAČUJÍCÍ V ŘÍZENÍ

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

a proti

Agenzia delle Entrate Riscossione

ŽALOVANÁ POKRAČUJÍCÍ V ŘÍZENÍ, V NEPŘÍTOMNOSTI

týkající se: řízení v návaznosti na vrácení věci na základě usnesení Corte di Cassazione – Sezione Lavoro (Kasační soud – pracovněprávní senát) č. [omissis] ze dne 27. dubna 2022.

[omissis] vydal tuto

ŽÁDOST O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE TÝKAJÍCÍ SE VÝKLADU UNIJNÍHO PRÁVA K SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE (ČLÁNEK 267 SFEU) (Článek 267 SEU)

SPOR POSUZOVANÝ CORTE D'APPELLO ODVOLACÍM SOUDEM

- 1 Předmětem řízení jsou námitky podané A. M. proti dvěma oznámením o dluhu vydaným INPS v prosinci 2013, a oznámením Equitalia Centro s.p.a. (nyní Agenzia delle entrate Riscossione), která obsahují příkaz k úhradě rozdílů v příspěvcích a občanskoprávní sankce ve vztahu k zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu určitou zaměstnaným A. M. v roce 2007, u nichž byly příspěvky zaměstnavatelem vypočteny ze skutečně odpracovaných hodin, a nikoli z denní pracovní doby 6,30 hodin stanovené v CCNL [vnitrostátní kolektivní pracovní smlouva]. Konkrétně:
 - oznámení č. 351 2013 00015706 01 000, které se týká příkazu k úhradě částky 4,1 eur za sociální příspěvky a související občanskoprávní sankce v souvislosti se zemědělskými pracovníky zaměstnanými na dobu určitou v prvním čtvrtletí roku 2007;
 - oznámení č. 351 2013 00015707 02 000, týkající se příkazu k úhradě částky 3 932,27 eur za sociální příspěvky a související občanskoprávní sankce za zemědělské pracovníky zaměstnané na dobu určitou ve druhém čtvrtletí roku 2007.
- 2 Corte d'Appello di Firenze Sezione Lavoro (odvolací soud ve Florencii – pracovněprávní senát), [omissis], který změnil rozsudek vydaný Tribunale di Grosseto (soud v Grossetu, Itálie), zamítl námitky a rozhodl, že nárok, který je předmětem oznámení o dluhu, je opodstatněný, s odůvodněním, že odměna zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu určitou by se měla vztahovat k denní pracovní době v délce 6,30 hodin, a nikoli ke skutečně odpracovaným hodinám.
- 3 Corte di Cassazione – Sezione Lavoro (Kasační soud – pracovněprávní senát), [omissis] vrátil věc tomuto Corte d'Appello (odvolací soud), přičemž uvedl následující právní zásadu: „Příspěvky na sociální zabezpečení, které je zemědělský

zaměstnavatel povinen platit z částek vyplacených zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu určitou, se vypočítávají podle ustanovení čl. 1 odst. 1 legislativního nařízení č. 338/1989 [omissis] ve spojení s článkem 40 CCNL ze dne 6. července 2006 výhradně ze skutečně odpracovaných hodin, pokud se konkrétně neukáže, že v případě přerušení z důvodu vyšší moci zaměstnavatel nařídil, aby pracovník zůstal v zemědělském podniku k jeho dispozici“.

Stručně řečeno, podle Corte di Cassazione (Kasační soud):

- článek 30 odst. 1 CCNL ze dne 6. července 2006 pro pracovníky v zemědělství a zahradnictví, který stanoví, že „*pracovní doba je stanovena na 39 hodin týdně, což odpovídá 6,30 hodinám denně*“, pouze uvádí maximální hranici běžné týdenní a denní pracovní doby, ale neříká nic o minimální pracovní době
- článek 40 CCNL, který v odstavci 1 stanoví, že „*pracovník v pracovním poměru na dobu určitou má nárok na odměnu za skutečně odpracované hodiny během dne*“, stanoví pravidlo, které je logicky neslučitelné s pojmem „týdenní pracovní doba“ a „denní pracovní doba“, neboť zbavuje splatnou odměnu odkazu na předem stanovenou pracovní dobu, kterou lze určit obecně a abstraktně
- toto ustanovení, inspirované specifickými rysy práce v zemědělství na dobu určitou, je zcela v souladu s pravidlem stanoveným v čl. 16 odst. 1 písm. g) legislativního nařízení č. 66/2003, které při provádění směrnic 93/104/ES a 2000/34/ES stanoví, že zemědělské pracovníky v pracovním poměru na dobu určitou jsou vyloučeni z oblasti působnosti právní úpravy délky běžné týdenní pracovní doby

[omissis] [další úvahy, které nejsou relevantní pro předběžnou otázku].

- článek 1 odst. 1 legislativního nařízení č. 338 z roku 1989 [omissis] – pokud jde o příspěvky – stanoví, že odměna, která se bere za základ pro výpočet příspěvků na sociální zabezpečení, nesmí být nižší než výše odměny stanovená zákony, nařízeními, kolektivními smlouvami uzavřenými nejrepresentativnějšími odborovými svazy na celostátní úrovni nebo kolektivními smlouvami či individuálními smlouvami (přičemž u zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu určitou je odměnou splatnou podle kolektivních smluv právě odměna splatná ve vztahu k odpracovaným hodinám);
- ani nelze dospět k opačnému závěru, pokud jde o výpočet příspěvků za skutečně odpracované hodiny, „*s ohledem na unijní judikaturu uvedenou v napadeném rozsudku týkající se zákazu diskriminace zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou stanoveného v ustanovení 4 směrnice 99/70/ES, vzhledem k tomu, že [...] tento zákaz se týká pracovního poměru mezi stranami a může, ve všech ohledech, legitimizovat případné nároky zaměstnance na obdržení vyšší částky, než je částka, která mu byla skutečně vyplacena, ale rozhodně ne na straně instituce sociálního zabezpečení na jiný a vyšší nárok, pokud jde o příspěvky na sociální zabezpečení, neboť otázka příspěvkového vztahu je mimo oblast působnosti unijního práva*“.

- 4 [A. M.] pokračovala v řízení a požadovala, aby byla na základě právní zásady formulované Corte di Cassazione (Kasační soud) zrušena napadená oznámení o dluhu s odůvodněním, že již zaplatila příspěvek za zemědělské pracovníky v pracovním poměru na dobu určitou, a to na základě výpočtu ze skutečně odpracovaných hodin.
- 5 INPS, který se řízení zúčastnil, vznesl otázku, zda je právní zásada formulovaná Corte di Cassazione (Kasační soud) v souladu se zákazem diskriminace stanoveným v ustanovení 4 směrnice 1999/70/ES o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, jehož první odstavec stanoví: „*Pokud jde o pracovní podmínky, nesmí být se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou zacházeno méně příznivě než se srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou pouze z toho důvodu, že mají pracovní smlouvu nebo pracovní poměr na dobu určitou, pokud odlišné zacházení nelze ospravedlnit objektivními důvody.*“

Podle INPS vzhledem k tomu, že příspěvky za zemědělské pracovníky v pracovním poměru na dobu určitou musí být odváděny s ohledem na odměnu vypočtenou ze skutečně odpracovaných hodin (jak je stanoveno v článku 40 CCNL), a nikoliv z pracovní doby 6,30 hodin denně jako u zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu neurčitou (jak je stanoveno v článku 30 CCNL) bez ohledu na odpracované hodiny, přestože vykonávají stejné úkoly, způsobuje prvně uvedeným méně příznivé zacházení z hlediska sociálního zabezpečení, a to jak s ohledem na příspěvky, které je zaměstnavatel povinen odvádět, tak s ohledem na dávky sociálního zabezpečení přiznané ze strany INPS, které budou vzhledem k tomu, že jsou založeny na příspěvcích, pravděpodobně nižší než dávky, které požívají zaměstnanci na dobu neurčitou.

Kromě toho, pokud je funkcí zásady zákazu diskriminace zajistit, aby používání pracovní smlouvy na dobu určitou nepoškozovalo postavení dotyčného zaměstnance tím, že by ho stavělo do horší situace než zaměstnance zaměstnaného na dobu neurčitou, je třeba syntagma „*pracovní podmínky*“ uvedené v citovaném ustanovení 4 chápat nikoliv v restriktivním smyslu, omezeném pouze na zacházení poskytované zaměstnavatelem, ale v širším smyslu, zahrnujícím všechny právní účinky ovlivňující hmotněprávní postavení zaměstnance a zaměstnavatele, tedy i postavení v oblasti sociálního zabezpečení, a to jak s ohledem na výši příspěvků, tak na odpovídající výši dávek sociálního zabezpečení, ať už v průběhu pracovního poměru nebo po jeho skončení.

INPS tedy navrhl, aby soud přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

[omissis] (*obdobné otázky jako otázky položené předkládajícím soudem*) [omissis]
Ve věci samé se na základě výsledku řízení o předběžné otázce domáhal zamítnutí žaloby podané protistranou jako skutkově a právně nedůvodné.

Agenzia delle Entrate Riscossione byla nepřítomna.

- 6 Následnými podáními ze dne 30. června 2023 [A. M.] navrhla zamítnutí návrhu na podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce [omissis], protože povinné příspěvky na sociální zabezpečení nespádají do věcné působnosti směrnice 1999/70/ES a protože tato směrnice nemá horizontální účinek, ale pouze vertikální účinek, a nelze se jí proto dovolávat ve vztazích mezi INPS a zaměstnavatelem;

[omissis] [argumenty týkající se vnitrostátního procesního práva] [omissis]
[vnitrostátní procesní postup] [omissis] ODŮVODNĚNÍ ROZHODNUTÍ

- 7 Zdejší soud, který má rozhodnout v návaznosti na vrácení věci, je podle vnitrostátního práva povinen řídit se výrokem Corte di Cassazione (Kasační soud), přičemž v článku 384 občanského soudního řádu je výslovně stanoveno, že soud rozhodující v návaznosti na vrácení věci se musí řídit právní zásadou stanovenou Kasačním soudem a v každém případě tím, co Kasační soud rozhodl (nedávný rozsudek Kasačního soudu č. 27155/2017 o závaznosti právní zásady potvrzené soudem posuzujícím otázky legality).
- 8 Předmětem řízení, v této fázi řízení, je tedy uplatnění pravidla, podle kterého byla zaměstnavatelka, nyní žalobkyně, povinna odvádět příspěvky za zemědělské pracovníky v pracovním poměru na dobu určitou ze skutečně odpracovaných hodin, na konkrétní případ.
- 9 Použitelnými vnitrostátními ustanoveními je článek 40 CCNL ze dne 6. července 2006 pro pracovníky v zemědělství a zahradnictví, kde se stanoví, že „pracovník na dobu určitou má nárok na odměnu za skutečně odpracované hodiny během dne“, jak jej vykládá Corte di Cassazione (Kasační soud), a čl. 1 odst. 1 legislativního nařízení č. 338 z roku 1989 [omissis], který váže výši příspěvků na odměnu, podle pravidla, že odměna, která má být vzata za základ pro výpočet příspěvků na sociální zabezpečení, nemůže být nižší než výše odměny stanovená zákony, nařízeními, kolektivními smlouvami uzavřenými nejrepresentativnějšími odborovými svazy na celostátní úrovni nebo kolektivními smlouvami či individuálními smlouvami, pokud z nich plynoucí odměna přesahuje výši stanovenou kolektivní smlouvou. Podle tohoto ustanovení a s použitím právní zásady potvrzené Corte di Cassazione (Kasační soud) by se v případě zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu určitou měl příspěvek vyplácet za skutečně odpracované hodiny, protože pouze za ně měli pracovníci podle kolektivních pravidel nárok na odměnu.

Zdejší soud dále uvádí, že článek 30 CCNL, který pro pracovníky na dobu neurčitou naopak stanoví, že „pracovní doba je stanovena na 39 hodin týdně, což odpovídá 6,30 hodinám denně“, takže zaměstnavatel je v každém případě povinen odměnit pracovníka za tyto hodiny, i když jej o výkon práce nepožádá a s výjimkou případů přerušení práce z důvodu vyšší moci, a odvést příspěvky z odpovídající odměny.

- 10 Předkládající soud má pochybnosti, zda je právní zásada potvrzená Corte di Cassazione (Kasační soud) v souladu s unijním právem, konkrétně s ustanovením 4 směrnice 1999/70/ES o pracovních poměrech na dobu určitou, a uvádí, že jsou splněny podmínky pro podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru, jak navrhuje INPS.

Přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle vnitrostátního práva

11 [omissis]

12 [omissis]

13 [omissis]

[omissis] [vnitrostátní judikatura a unijní judikatura, podle níž je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru přípustná]

Použitelnost unijního práva v projednávané věci

- 14 V hmotněprávní rovině má zdejší soud za to, že unijní právo je v projednávané věci použitelné s ohledem na zásadu zákazu diskriminace stanovenou v ustanovení 4 směrnice 1999/70/ES o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, které v bodě 1 stanoví: „Pokud jde o pracovní podmínky, nesmí být se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou zacházeno méně příznivě než se srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou pouze z toho důvodu, že mají pracovní smlouvu nebo pracovní poměr na dobu určitou, pokud odlišné zacházení nelze ospravedlnit objektivními důvody.“
- 15 Zaprvé, v řízení se jedná o „pracovní podmínky“, což je pojem, který je třeba chápat nikoliv restriktivně, ale v širokém smyslu, neboť zahrnuje veškeré výhody, které zaměstnavatel poskytuje zaměstnanci z titulu pracovního poměru, a zahrnuje tedy i vyšší odměny (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. září 2007, Del Cerro Alonso, C-307/05; rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 2013, Carratù, C-361/12; rozsudek Soudního dvora ze dne 15. dubna 2008, Impact, C-268/06).

Podle doslovného znění rozsudku Del Cerro Alonso „otázka, zda podle zásady zákazu diskriminace uvedené v ustanovení 4 bodu 1 této rámcové dohody musí být jedna z částí odměny za práci jakožto pracovní podmínka přiznána zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou ve stejném rozsahu jako zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou, spadá do oblasti působnosti čl. 137 odst. 1 písm. b) ES, a tedy směrnice 1999/70 a rámcové dohody přijaté na jejím základě“ (bod 47). Pojem rovné „pracovní podmínky“ je tedy třeba vykládat tak, že zahrnuje odměnu, jejíž výše je nepochybně ponechána na vnitrostátním právu, ale která nesmí být stanovena odlišně v neprospěch zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou jen proto, že mají pracovní smlouvu na dobu určitou, pokud k tomu neexistují objektivní důvody.

- 16 V projednávané věci se totiž z prvního pohledu v řízení bezprostředně jedná o odměny náležející zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu určitou, neboť podle vnitrostátního práva jsou příspěvky, resp. plnění požadované od INPS, splatné z celé odměny náležející zaměstnancům.
- 17 Z jiného úhlu pohledu se navíc má za to, že pojem „pracovní podmínky“ zahrnuje také příspěvky požadované ze strany INPS, neboť jsou nástrojem pro výplatu dávek sociálního zabezpečení poskytovaných zaměstnaneckými penzijními systémy, tj. dávek, které jsou rovněž zahrnuty do pojmu [unijního práva] „odměna“ (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 17. května 1990, věc C-262/88, jakož i ze dne 13. listopadu 2008, věc 46/07, Komise v. Itálie, a ze dne 15. dubna 2008, věc C-268/06, Impact, který do tohoto pojmu zahrnuje „*důchodové zabezpečení závislé na zaměstnaneckém vztahu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, s výjimkou zákonných důchodů sociálního zabezpečení, které spíše než na takovém vztahu závisí na sociálních hlediscích*“).
- 18 Směrnice 2006/54 totiž definuje jako systémy sociálního zabezpečení pracovníků systémy ochrany proti nemoci, invaliditě, stáří, pracovním úrazům, nemocem z povolání, nezaměstnanosti, které jsou mimo právní úpravu směrnice 79/7/EHS (o obecném systému sociálního zabezpečení) a jejichž účelem je „*poskytnout pracovníkům, jak zaměstnancům, tak osobám samostatně výdělečně činným, v rámci podniku nebo skupiny podniků, v oblasti hospodářské činnosti, z oboru jednoho povolání nebo skupiny povolání, dávky určené jako doplněk k dávkám poskytovaným zákonnými systémy sociálního zabezpečení nebo jako jejich náhrada, nezávisle na tom, zda je členství v těchto systémech povinné nebo dobrovolné*“.

Jedná se o pojem ustáleně používaný unijními soudy, z něhož lze vyvodit, že to, co odlišuje systémy sociálního zabezpečení pracovníků od obecných systémů sociálního zabezpečení, není sociální účel ochrany nebo povaha rizik, která jsou předmětem ochrany, ale spíše typ příjemců a důvod, který zakládá vztah: systémy sociálního zabezpečení poskytují dávky ve prospěch obecného okruhu osob na základě zákona a podle kritérií solidarity a podpory slabších kategorií, zatímco systémy sociálního zabezpečení pracovníků poskytují dávky doplňující nebo nahrazující dávky poskytované zákonnými systémy veřejného zabezpečení ve prospěch pracovníků podniku, odvětví hospodářství nebo profesnímu sektoru, jakožto nedílné součásti jejich pracovního poměru.

- 19 V projednávané věci se jedná o příspěvky určené na poskytování dávek závislých na pracovním poměru, jejichž výše je úměrná délce trvání pracovního poměru a které jsou vázány na vyšší odměny, neboť příspěvky závisí na vyšší odměny. Důsledkem je, že nižší výše odměny, která vede k nižší výši příspěvků, vede také ke snížení dávek sociálního zabezpečení, a to ke zřejmé újmě jednotlivých pracovníků, jakož i ke zvýšení nákladů, které nese společnost na poskytování dávek těmto pracovníkům a které jsou plně hrazeny ze systému veřejného zabezpečení.

- 20 Z hlediska projednávané věci se tedy v tomto řízení jedná rovněž o plnění, která mohou být vyplácena zemědělskému pracovníkovi v pracovním poměru na dobu určitou, který, vzhledem k tomu, že má nárok na odměnu vypočtenou pouze na základě skutečně odpracovaných hodin, oproti záruce, která pracovníkům v pracovním poměru na dobu neurčitou zaručuje vždy minimální mzdu stanovenou kolektivní smlouvou, bez ohledu na skutečně odpracované hodiny, bude moci pobírat plnění, která jsou bezpochyby v nižší výši.
- 21 V každém případě nelze pochybovat o tom, že se v projednávané věci jedná o „pracovní podmínky“, na které odkazuje ustanovení 4 směrnice 99/70/ES, a projednávaná věc tedy spadá do působnosti unijního práva.
- 22 Z působnosti této směrnice není vyloučeno ani odvětví zemědělství.
- 23 Co se pak týče pouze vertikálního účinku směrnice, kterého se podle obhajoby žalobkyně nelze dovolávat ve sporu mezi jednotlivci, je tento argument vyvrácen především tím, že dotčená směrnice byla řádně provedena do vnitrostátního práva legislativním nařízením č. 368/2001, jehož článek 6 zakotvuje i v rámci italského systému zásadu zákazu diskriminace (nyní ve stejném smyslu čl. 25 legislativního nařízení č. 81/2015), z čehož vyplývá i horizontální účinnost ve vztazích mezi jednotlivci a mezi jednotlivci a subjekty.
- 24 Zadruhé, zásada zákazu diskriminace je obecnou zásadou unijního práva s plným přímým účinkem i v horizontálních situacích, přinejmenším v případech, kdy byla upřesněna v pramenech sekundárního práva, jako je tomu v projednávané věci ohledně směrnice 99/70/ES (viz rozsudek Soudního dvora, věc C-555/07, Kucukdeveci).
- 25 Konečně je třeba vzít v úvahu, že zákaz obsažený ve výše citovaném ustanovení 4 bodě 1 byl shledán jako bezpodmínečný a dostatečně přesný, který nevyžaduje ani akty vnitrostátního provedení směrnice, s jedinou výhradou týkající se odůvodnění založených na objektivních důvodech (které podléhají soudnímu přezkumu, rozsudek Soudního dvora C-268/06, Impact, body 65 a 68), které je třeba chápat jako odkaz na „*přesné a konkrétní okolnosti charakterizující danou činnost*“ (rozsudek Soudního dvora, C-307/05, Del Cerro Alonso, body 53 až 58).
- 26 Poté, co bylo konstatováno, že ustanovení 4 bod 1 dotčené směrnice je použitelné na odměny zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu určitou a na související příspěvky, se má za to, že právní zásada potvrzená Corte di Cassazione (Kasační soud) týkající se výpočtu příspěvků, které má zaměstnavatel platit na základě skutečně odpracovaných hodin, vede k porušení tohoto ustanovení, neboť vede k horšímu zacházení, než jaké je vyhrazeno zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu neurčitou, aniž by pro to existovaly skutečné objektivní důvody.
- 27 Pokud jde o srovnatelnost obou kategorií, je nesporné a nepochybné, že zemědělství pracovníci v pracovním poměru na dobu určitou vykonávali stejné

úkoly jako zemědělství pracovníci v pracovním poměru na dobu neurčitou [omissis].

- 28 Pokud jde o horší zacházení, je jisté, že uplatnění právní zásady formulované soudem posuzujícím otázky legality by vedlo k tomu, že s pracovníky v pracovním poměru na dobu určitou by se zacházelo hůře než se srovnatelnými pracovníky v pracovním poměru na dobu neurčitou, neboť ve vztazích v zemědělství omezených na dobu určitou, a pouze v nich, by zaměstnavatel mohl jednostranně určovat obsah vzájemných povinností stran, tedy práce a odměny, a tedy i výši příspěvků a dále výši dávek sociálního zabezpečení, zatímco pracovníci v pracovním poměru na dobu neurčitou mají v každém případě zaručenu minimální denní odměnu stanovenou na 6,30 hodin bez ohledu na skutečně vykonanou práci, s následnými dopady na příspěvky a zaměstnanecké dávky vyplácené INPS.
- 29 Pokud jde o neexistenci objektivních důvodů pro rozdílné zacházení, je třeba poznamenat, že žádná ze stran neuvádí, jaké jsou tyto objektivní důvody, které odkazují na „*přesné a konkrétní okolnosti charakterizující danou činnost*“ (rozsudek Soudního dvora C-307/05, Del Cerro Alonso, body 53 až 58), zatímco podle judikatury Soudního dvora tento pojem vyžaduje, aby rozdílné zacházení bylo odůvodněno „*určitými a konkrétními skutečnostmi charakterizujícími dotyčné pracovní podmínky, ve zvláštním kontextu, v němž se nachází, a na základě objektivních a transparentních kritérií, aby bylo možno se ujistit, že tento rozdíl odpovídá skutečné potřebě, může dosáhnout sledovaného cíle a je k tomuto účelu nezbytný*“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 2023, C-660/20).
- 30 V projednávané věci neexistují žádné objektivní okolnosti týkající se výkonu práce, ani žádné určité a konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné vyvodit skutečnou potřebu odlišného zacházení vyhrazeného zaměstnancům v pracovním poměru na dobu určitou, a to i s ohledem na to, že rizika vlastní zemědělské činnosti, která jsou dána zvláštním výskytem nepředvídatelných povětrnostních podmínek, se týkají práce obecně, aniž by záleželo na typu zaměstnání.

Z TĚCHTO DŮVODŮ

Soud

s ohledem na článek 267 SFEU

předkládá Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžné otázky:

1) Musí být ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody vykládáno v tom smyslu, že brání takovému ujednání vnitrostátní kolektivní smlouvy, jaké je obsaženo v článku 40 C. C. N. L. [contratto collettivo nazionale di lavoro – národní kolektivní pracovní smlouva] pro pracovníky v zemědělství a zahradnictví ze dne 6. července 2006, jak jej pro předkládající soud závazně vyložil Corte di Cassazione (Kasační soud), které zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu určitou přiznává právo na odměnu za skutečně odpracované

hodiny v rámci pracovního dne, a to ve vztahu k předchozímu článku 30 C. C. N. L., který zemědělským pracovníkům v pracovním poměru na dobu neurčitou přiznává právo na odměnu za pracovní den v délce 6,30 hodin?

2) V případě kladné odpovědi na předchozí otázku, musí být ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody vykládáno v tom smyslu, že stanovení výše povinného příspěvku na sociální zabezpečení ve prospěch zemědělských pracovníků v pracovním poměru na dobu určitou v rámci systému sociálního zabezpečení pracovníků spadá do pracovních podmínek, takže tato výše musí být stanovena na základě stejného kritéria, jaké je stanoveno pro zemědělské pracovníky v pracovním poměru na dobu neurčitou, a tedy v závislosti na denní pracovní době stanovené v kolektivní smlouvě, a nikoli na základě skutečně odpracovaných hodin?

Řízení se přerušuje až do zveřejnění rozhodnutí Soudního dvora o těchto otázkách.

Soudní kanceláři se ukládá, aby předala toto usnesení [omissis] Soudnímu dvoru Evropské unie.

[omissis] Florencie, dne 8. ledna 2024.

[omissis]